

зації діючого законодавства у сфері культури тощо. Законодавчо неврегульованим та досить актуальним на порядку денному залишається також питання надання археологічних послуг та порядку обігу археологічних об'єктів.

Використані джерела:

1. 79 % українців не задоволені рівнем культури у своєму місті. URL: <http://ridna.ua/2015/12/79-ukrajintiv-ne-zadovoleni-rivnem-kultury-u-svojemu-misti>.
2. Мерзляк А.В., Огнар'ов Є.С. Державне управління сферою культури: вітчизняний та зарубіжний досвід. URL: [http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2017-01\(17\)/4.pdf](http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2017-01(17)/4.pdf)
3. Задахайло О.А. Організація управління культурою в Україні (адміністративно-правовий аспект): дис. ... канд. юрид. наук / спец. 12.00.07. Харків, 2005. 186 с.

*Мамчій О.І.,
старший викладач кафедри
адміністративного права, процесу
та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

**ПРОВЕДЕННЯ КОНКУРСНОЇ ПРОЦЕДУРИ НА СЛУЖБУ
В НАЦІОНАЛЬНУ ПОЛІЦІЮ УКРАЇНИ ЯК ГАРАНТІЯ
ДОТРИМАННЯ КОНСТИТУЦІЙНИХ ПРАВ
ГРОМАДЯН УКРАЇНИ**

Пріоритетним завданням для будь-якої держави має бути дотримання прав і свобод людини. Україна не є винятком та на державному рівні у Конституції України правам і свободам людини і громадянина присвячено окремий розділ.

Основним законом України закріплені рівні права громадян України, зокрема користування рівними правами доступу до державної служби [1]. Державна служба України базується саме на основних принципах, закріплених Конституцією України, у тому числі:

- принципі верховенства права, тобто забезпеченні прав і свобод людини і громадянина;
- забезпеченні рівного доступу до державної служби, що виражається у забороні всіх форм та проявів дискримінації, відсутності необґрунтованих обмежень або надання необґрунтованих переваг певним категоріям громадян під час вступу на державну службу та її проходження;
- політичній неупередженості, а саме недопущенні впливу політичних поглядів на дії та рішення державного службовця, а також утримання від демонстрації свого ставлення до політичних партій, демонстрації власних політичних поглядів під час виконання посадових обов'язків;

- прозорості, тобто відкритості інформації про діяльність державного службовця [2].

З прийняттям у 2014 році нового Закону України «Про державну службу» участь громадян в управлінні державними справами стала більш доступною. Відкритість та прозорість державної служби, можливість на рівних конкурсних засадах потрапити до органів державної влади без протекції, зв'язків та корупції вплинула на професійну якість державних службовців, особливо керівної ланки, та зумовило виникнення такого поняття як «соціальний ліфт», який відіграє важливу роль у структуруванні сучасного суспільства.

Вступ на державну службу здійснюється виключно за результатами конкурсу. Конкурсна процедура зумовлена необхідністю добору осіб, здатних професійно виконувати посадові обов'язки та здійснюється з урахуванням рівня професійних компетентностей, особистих якостей і досягнень кандидатів на зайняття посади [2; 3].

Конкурс проводиться з дотриманням принципів: забезпечення рівного доступу, політичної неупередженості, законності, довіри суспільства, недискримінації, прозорості, добросовісності, надійності та відповідності методів тестування, узгодженості застосування методів тестування, ефективного і справедливого процесу відбору [2].

Не винятком є і Національна поліція України, служба в якій є державною службою особливого характеру, яка є професійною діяльністю поліцейських з виконання покладених на поліцію повноважень. Важливим є той факт, Національна поліція, як центральний орган виконавчої влади, служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку та у своїй діяльності керується принципом верховенства права, відповідно до якого людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави [1; 4].

І хоча дія законодавства у сфері державної служби, у тому числі нормативно-правових актів, що регламентують конкурсні процедури, не поширюється на поліцейських, а розповсюджується лише на державних службовців поліції, Законом України «Про Національну поліцію» закріплені норми, що встановлюють чіткий порядок прийому на службу до поліції, зокрема з дотриманням вищезазначених основних принципів, закріплених Конституцією України.

Конкурс на службу в поліції або на зайняття вакантної посади проводиться з метою добору осіб, здатних професійно виконувати повноваження поліції та посадові обов'язки за відповідною вакантною посадою [4; 5].

Зокрема Законом «Про Національну поліцію» встановлено, що поліцейськими можуть бути громадяни України, віком від 18 років, які мають повну загальну середню освіту, незалежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, які володіють українською мовою [5].

Окрім цього для кандидатів для успішного проходження конкурсу на службу в поліції встановлені додаткові вимоги рівня фізичної підготовки [6], стану здоров'я [7] та деякі обмеження, передбачені чинним законодавством [4; 8; 9]. Конкурс складається з окремих етапів, для кожного з яких встановлено прохідний мінімум. Кандидати запрошуються на наступний етап лише за умови успішного проходження попереднього. Зазначена конкурсна процедура не обмежує прав громадян на участь в управлінні державними справами, а лише конкретизує вимоги до кандидатів саме до такого центрального органу виконавчої влади як Національна поліція.

Також необхідно зосередити увагу на той факт, що конкурс на службу в поліцію або зайняття вакантних посад в поліції здійснюють поліцейські комісії, які утворюються в територіальних органах поліції саме для забезпечення прозорого добору (конкурсу) та просування по службі поліцейських на підставі об'єктивного оцінювання професійного рівня та особистих якостей кожного поліцейського, відповідності їх посаді, визначення перспективи службового використання як постійно діючі колегіальні органи [4]. Діяльність поліцейських комісій ґрунтується на засадах верховенства права, законності, дотримання прав і свобод людини, відкритості та гласності (крім випадків, визначених законом), політичної нейтральності [6].

Можна констатувати, що членами поліцейських комісій можуть бути не лише поліцейські, а й інші громадяни України, які мають активну громадську позицію (з числа народних депутатів України, представників громадських, правозахисних організацій, проектів міжнародної технічної допомоги, громадськості та засобів масової інформації тощо).

Не менш значимим є застосування обмежень строку повноважень члена поліцейської комісії, який становить три роки та одна і та сама особа може здійснювати повноваження члена поліцейської комісії лише протягом одного трирічного строку. Повторне призначення на посаду члена поліцейської комісії заборонено Законом, що унеможливорює в подальшому так би мовити «узурпацію» владних повноважень.

В цілому ж, виходячи з наведеного, ми розуміємо, що конкурсна процедура на службу в Національну поліцію України або зайняття вакантних посад поліцейських ґрунтується на засадах дотримання прав і свобод людини і громадянина, закріплених Основним законом України та у відповідності до вимог міжнародної спільноти.

Використані джерела:

1. Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.
2. Закон України «Про державну службу» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19>.
3. Постанова Кабінету Міністрів України від 25.03.2016 №246 «Про затвердження Порядку проведення конкурсу на зайняття посад державної служби» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/246-2016-n#n10>.

4. Закон України «Про Національну поліцію» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.
5. Наказ МВС України від 25.12.2015 №1631 (зі змінами) «Про організацію добору (конкурсу) та просування по службі поліцейських» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0306-16>.
6. Наказ МВС України від 09.02.2016 №90 «Про затвердження Положення з організації перевірки рівня фізичної підготовленості кандидатів до вступу на службу в Національну поліцію України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0306-16>.
7. Наказ МВС України від 03.04.2017 №285 «Про затвердження Положення про діяльність медичної (військово-лікарської) комісії МВС» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0559-17/sp:max20>.
8. Закон України «Про запобігання корупції» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>.
9. Закон України «Про очищення влади» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1682-18>.

*Жеглінська Т.О.,
викладач кафедри теорії та історії
держави і права
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

ДОКТРИНАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «МЕДИЧНЕ СТРАХУВАННЯ»

При підготовці тез цієї доповіді визначено за мету з'ясувати існуючі в сучасній правовій доктрині підходи до розуміння поняття «медичне страхування». Дане питання набуває особливої актуальності в умовах розбудови Української держави як соціальної та правової, а також з огляду на необхідність забезпечення реалізації кожним своїх конституційних прав, важливе місце серед яких займає право на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування. Найменш дослідженим серед складових цього комплексного конституційного права є право на медичне страхування. Дослідження цієї можливості неможливе без з'ясування значення терміно-поняття «медичне страхування».

Вітчизняні правники Н.Б. Болотіна та Л.М. Підгорна розглядають поняття «страхування» як одну зі складових словосполучення «медичне страхування» й інтерпретують його у такий спосіб: «це система правових, економічних та організаційних відносин щодо захисту майнових інтересів громадян та юридичних осіб у разі настання певних подій (страхових випадків), визначених законодавством або договором. Страхування, за рахунок грошових фондів, що формуються шляхом оплати фізичними та юридичними осо-